

Генокод

Кров єдина
несе в собі народу генокод
В. Шовкошитний

Болить мені зимовий сон народу,
Під серце коле мови німota,
Шукаєм брід, та не буває броду
Для тих, у кого в крові мерзлота.

У скроні вічний поклик не пульсує —
Закодувався наш прадавній код,
А приспаного голосу не чує,
Не хоче чути в броді мій народ.

Зачинені в примарах обіцянок,
Знекровлені від власної біди,
Замулюємо душі вишиванок
І рядимося в них вряди-годи.

Як холодно у сні. Усе поснуло,
Злітає сріблом попіл з громовиць,
Під серцем рідне слово ворухнулось,
Немов дитя. Кровинка. Наша міць.

Заплакав янгол зверху на ялинці,
Втер крильцем личко від пекучих вод,
Заграло слово кров'ю у слізинці —
Поборемось за вічний генокод.

Хто встав з колін

Упаду у докір, як у фатум,
Де косиці зсинють червінь
Запалілих і вогненних маків
Між хлібів. Я хочу, хочу знати:
Доки буде грати світло-тінь
На крилі орла зловісним знаком.
Маю право вознести на суд
Витріпаних днів імлисту осінь,
Що коріння попід корінь косить.
Не тремчу за мішуру облуд
І для себе не благаю: «Досить!»
Люд молю не заганяти в натовп,
Не косить покірність сіяча
В непокорі із усього маху.
Відступись, бо займеться свіча
Й випалить шматок землі під плаху.
Де знамена сонячного синь
Б'є промінням тіні Люцифера,
Вірую —возноситься з колін
І вогнями нищить чорний тлін
Від червоних маків нова ера.
В хліборобськім задумі яснім
Місце є для всіх, хто встав з колін,
Хто не плаче про жалі та болі,
Хто довіку не зречеться волі
В павутинні Всесвіту ряснім!

Зимова січ

Молилася мати, плакала дружина,
Будив Тернопіль дзвін в зимову рань —
Своїх синів скликала Україна
В похід за волю в Київ, на майдан.

Палають ватри, стеляться дороги,
Б'ють пращури в небесний тулумбас,
Аж біль віків спинається на ноги —
Так подзвін небо гне в непевний час.

Впадуть росою слози материнські,
І закипить земля у темну ніч —
Брататимутися люди українські,
Народ звитяжно завершить цю січ.

Бо ми повстали тут за гідність нашу,
І мчали, не шкодуючи вітріл,
Аби, як сон дурний, забути «рашу»
Й злетіти на усенький обшир крил.

* * *

Знову пазурі орлині
В'йлись в тіло Україні.
Прилетіло лихо чорне,
Весь мій край в жалобу горне.

Розпинає душу й мову
І життя козацьке знову.
Не родити хліба полю —
Там в кайдани рядять волю.

Та, немов з небес, — прозріння:
Браття, ми чиє насіння?
Чий в нас дух горить віками?
Хто нас приведе до тями?

Гомоніли в Україні:
«Треба пазурі орлині
Відрубати по коліна,
Раз у нас держава вільна!

Бо таки прийшла пора
Поскубти того мутанта —
Недолюдка-окупанта
Біля нашого шатра!»

І повстав народ завзято,
Стали поруч брат до брата,
Щоб ту курку двоголову
Перетерти на половину
Й гнати москаля
Ген аж до кремля.
Щоб узняв кацап,
Що козак — не раб!